

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 20 mei 2011 in zaken nrs. 10/23445 en 10/23446 in de
gedingen tussen:

1. 'hierna: vreemdeling 1) en
2. (hierna: vreemdeling 2; hierna samen: de vreemdelingen)

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 3 juni 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 mei 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep (lees: de ingestelde beroepen) gegrond verklaard, het bestreden besluit (lees: de ingestelde besluiten) vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit (lees: nieuwe besluiten) neemt met inachtneming van die uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In de grieven 1 tot en met 4, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat het ontbreken van reisdocumenten krachtens artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000, (hierna: de Vw 2000) en het op voet van die bepaling gevoerde beleid aan de vreemdelingen kan worden tegengeworpen en dat derhalve van hun asielrelaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Daartoe betoogt de minister dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het niet aannemelijk is dat de vreemdelingen geen indicatief bewijs van de gestelde reis kunnen overleggen en dat hij zich onder verwijzing naar verschillende aspecten van het reisverhaal terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdelingen geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over hun reisroute hebben afgelegd.
3. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de desbetreffende vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij hij aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Volgens paragraaf C4/3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) wordt, wanneer is vastgesteld dat op één of meer elementen op grond waarvan de beoordeling van de asielaanvraag plaatsvindt documenten ontbreken, onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de desbetreffende asielzoeker is toe te

rekenen. Indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, is dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'.

Verder vermeldt paragraaf C4/3.6.3 onder het aandachtspunt "Reisroute" bij onderdeel a dat het in beginsel niet geloofwaardig is dat een asielzoeker geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen. Zowel bij een reis over land als een reis per vliegtuig is het onaannemelijk dat een asielzoeker niets aan indicatief bewijs in zijn bezit heeft. Zelfs hotelrekeningen, telefoonkaarten, buitenlands geld of suikerzakjes van een luchtvaartmaatschappij en dergelijke kunnen al als indicatie dienen. Bij onderdeel b is opgenomen dat in het geval een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan volgens onderdeel b de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.

Uit de uitspraak van 11 februari 2008 in zaak nr. 200708544/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat de rechter het standpunt van de minister over de toerekenbaarheid van het ontbreken van documenten terughoudend dient te toetsen.

Volgens vaste jurisprudentie (onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, volgens C14/3.4 van de Vc 2000, ten tijde van belang, van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten. Voorts volgt uit voormelde uitspraak dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een asielzoeker in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van de minister en dat die beoordeling slechts terughoudend kan worden getoetst.

4. De rechtbank heeft overwogen dat de minister zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat van de vreemdelingen verwacht had kunnen worden dat zij indicatieve bescheiden ter onderbouwing van hun reisroute zouden overleggen, nu uit hun asielrelaas niet volgt dat de vreemdelingen de mogelijkheid hadden dergelijke bescheiden te verkrijgen. Voorts heeft de rechtbank onder verwijzing naar verschillende verklaringen van de vreemdelingen over de reisroute overwogen dat de minister zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdelingen geen blijk hebben gegeven van hun wil tot medewerking aan de vaststelling van hun reisroute.

5. De minister heeft zich in de onderscheiden besluiten van 3 juni 2010 tot afwijzing van de aanvragen, in samenhang gelezen met de

daarin ingelaste voornemens daartoe, op het standpunt gesteld dat het overleggen van een openbaarvervoerkaart van een reis in Nederland onvoldoende is om de reisroute te onderbouwen, nu de vreemdelingen van naar Nederland zijn gereisd, daarbij verschillende landsgrenzen zijn gepasseerd en daarvan geen reisdocument hebben overgelegd. Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen geen voldoende gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over hun reisroute hebben afgelegd. Daarbij heeft de minister in aanmerking genomen dat de vreemdelingen stellen vanaf per auto naar een haven in Rusland te zijn gereisd, vervolgens met een auto aan boord van een schip te zijn gegaan en naar een kamer te zijn gebracht. Een paar dagen later hebben de vreemdelingen volgens hun verklaringen overdag het schip verlaten, zijn zij per minibus naar een hun onbekende plaats gebracht en vanaf daar per bus naar gereisd. Volgens de minister mag van een jonge man of vrouw die deze reis heeft gemaakt in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de vlag waaronder het schip voer, de aankomstplaats van het schip, de kleur van het nummerbord van de minibus en de naam van de plaats waar de vreemdelingen met de minibus naartoe zijn gebracht.

Ter zitting bij de rechtbank heeft de minister voorts naar voren gebracht dat van de vreemdelingen verwacht had kunnen worden dat zij aan het vereiste van het overleggen van indicatief bewijs hadden voldaan door het overleggen van bijvoorbeeld benzine- of horecabonnetjes.

Gelet op het in 3 weergegeven door de minister gehanteerde beoordelingskader en de door de rechtbank in acht te nemen terughoudende toetsing is de rechtbank ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de minister aldus ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het ontbreken van reisdocumenten aan de vreemdelingen kan worden tegengeworpen en hij zich diensentgevolge ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat van hun asielrelaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

De grieven slagen.

6. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank behoort te doen, zullen de onderscheiden besluiten van 3 juni 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

7. De vreemdelingen hebben betoogd dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet geloofwaardig is dat vreemdeling 1 bij het leger van heeft verbleven. Daartoe hebben zij aangevoerd dat de minister niet heeft onderkend dat het, gelet op de spanningen eind juli 2008 tussen Georgië en en het Algemeen Ambtsbericht Georgië van 15 december 2009 (hierna: het ambtsbericht) – waaruit volgt dat milities kent en elke mannelijke inwoner dienstplichtig is – niet bevreesdheidwekkend is dat vreemdeling 1 geen oproep voor het leger heeft ontvangen. Dat zij tegenstrijdig hebben verklaard over de taal die de militairen spraken die vreemdeling 1 op 26 juli 2008 kwamen halen, heeft de minister hun voorts ten onrechte tegengeworpen, nu hun niet opvalt of iemand Russisch of

spreekt, aldus de vreemdelingen. Ook gaat de minister er volgens vreemdeling 1 aan voorbij dat hij vanwege angst en tijdgebrek onvoldoende informatie over het leger heeft kunnen vergaren. Tot slot was het volgens vreemdeling 1 erg chaotisch op het moment dat de Georgiërs aanvielen en kon hij vanwege het geweervuur niet zelf zijn route bepalen, zodat het niet onlogisch is dat hij in handen viel van de Georgische soldaten. Volgens de vreemdelingen volgt uit het voorgaande dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet geloofwaardig is dat vreemdeling 1 als landverrader wordt gezien.

7.1. De minister heeft zich in het besluit van 3 juni 2010 tot afwijzing van de aanvraag van vreemdeling 1, in samenhang gelezen met het daarin ingelaste voornemen daartoe, op het standpunt gesteld dat de verklaringen van vreemdeling 1 over zijn verblijf bij het leger vaag, onlogisch en onvoldoende gedetailleerd zijn. Volgens de minister volgt uit het ambtsbericht dat het leger uit dienstplichtige militairen bestaat, terwijl vreemdeling 1 stelt nooit een oproep voor, registratie van of opleiding in het leger te hebben gehad, maar op een avond onder dwang is meegenomen om te vechten. Voorts heeft de minister in aanmerking genomen dat de verklaringen van de vreemdelingen over de taal die de militairen spraken die op 26 juli 2008 langskwamen, onderling tegenstrijdig zijn, nu vreemdeling 1 heeft verklaard dat zij en vreemdeling 2 dat zij Russisch spraken. De hiervoor gegeven verklaring van vreemdeling 1 dat het kan zijn dat er ook een paar woorden Russisch is gesproken en van vreemdeling 2 dat zij alleen wilde aangeven dat de militairen in ieder geval geen Georgiërs waren en dat ze daarom heeft verklaard dat de militairen Russisch spraken, heeft de minister niet afdoende geacht. Voorts heeft vreemdeling 1 volgens de minister vage en summier verklaringen afgelegd, nu hij niet weet of de militairen die hem op 26 juli 2008 hebben meegenomen hoofddeksels droegen, hij geen namen kent van andere militairen uit het leger, hij niet weet op welke datum hij uit het leger is gevlucht en bovendien niet precies weet hoeveel dagen hij in het leger heeft verbleven. Gezien de korte duur van zijn verblijf bij het leger mag van vreemdeling 1 worden verwacht dat hij meer concreet over het aantal dagen kan verklaren, aldus de minister. Ook heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat vreemdeling 1 onlogisch over zijn vlucht uit het leger heeft verklaard, nu hij heeft gesteld dat hij bij een aanval van de Georgiërs naar het bos is gerend waar de Georgiërs zaten.

7.2. Gelet op de terughoudende toets die de rechtbank met betrekking tot het standpunt van de minister over de positieve overtuigingskracht dient toe te passen, heeft de rechtbank, gelet op het in 7.1 weergegeven standpunt van de minister, ten onrechte overwogen dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht missen en ongeloofwaardig zijn. Nu de minister het relaas in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is dat vreemdeling 1 wordt gezien als landverrader.

Het betoog faalt.

8. Voorts hebben de vreemdelingen betoogd dat het besluit van 3 juni 2010 ten aanzien van vreemdeling 2 onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen, nu de minister niet heeft onderkend dat vreemdeling 2 deels een zelfstandig asielrelaas heeft en hij dit ten onrechte niet heeft beoordeeld.

8.1. De minister heeft zich in het besluit van 3 juni 2010 tot afwijzing van de aanvraag van vreemdeling 2, in samenhang gelezen met het ingelaste voornemen daartoe, op het standpunt gesteld dat haar asielrelaas steunt op het asielrelaas van vreemdeling 1 en dat en waarom door vreemdeling 1 niet aannemelijk is gemaakt dat hij als landverrader wordt gezien, zodat het asielrelaas van vreemdeling 2 evenmin geloofwaardig is. Nu de vreemdelingen niet motiveren dat en waarom de minister zich ten onrechte op dit standpunt heeft gesteld en niet is aangegeven welke onderdelen van het asielrelaas van vreemdeling 2 geen verband houden met het asielrelaas van vreemdeling 1, bestaat geen grond voor het oordeel dat het besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen omdat de minister het asielrelaas van vreemdeling 2 niet zelfstandig heeft beoordeeld.

Het betoog faalt.

9. Ook betogen de vreemdelingen dat de minister niet heeft onderkend dat zij staatloos zijn, zodat de onderscheiden besluiten van 3 juni 2010 niet zorgvuldig tot stand zijn gekomen. Daartoe hebben de vreemdelingen aangevoerd dat, samengevat weergegeven, zij gelet op de problemen die zij in hebben ondervonden, een reëel risico lopen op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling en vanwege hun afkomst geen vestigingsalternatief elders in Georgië hebben.

9.1. Zoals eerder is overwogen (onder meer de uitspraak van de Afdeling van 24 juli 2002 in zaak nr. 200202945/1, JV 2002/310) komt de vraag of een vreemdeling zich kan onttrekken aan een gestelde dreigende schending van artikel 3 van het EVRM eerst aan de orde, indien is vastgesteld dat er ten aanzien van die vreemdeling daadwerkelijk een reëel risico in de zin van dat artikel bestaat. Nu de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de asielrelazen van de vreemdelingen ongeloofwaardig zijn, bestaat geen grond voor het oordeel dat de vreemdelingen een reëel risico lopen op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Derhalve behoeft de vraag of de vreemdelingen elders in Georgië een vestigingsalternatief hebben geen beoordeling. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de onderscheiden besluiten van 3 juni 2010 niet zorgvuldig tot stand zijn gekomen.

Het betoog faalt.

10. Voorts hebben de vreemdelingen betoogd dat hun uitzetting vanwege hun medische situatie in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De vreemdelingen hebben daartoe brieven van 3 februari 2010 en een brief van 10 mei 2010 ten aanzien van vreemdeling 2 van Gezondheidscentrum asielzoekers Eindhoven, patiëntendossiers van 19 augustus 2010, een brief van 8 november 2010 over vreemdeling 2 en een brief van 14 februari 2011 over vreemdeling 1 van een psycholoog en psychiater van I-Psy, alsmede

een zwangerschapsverklaring van 17 februari 2011 van een doktersassistent van de vakgroep gynaecologie van het Flevo-ziekenhuis overgelegd. Volgens de vreemdelingen dient de minister het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) om advies te vragen.

10.1. Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (N. tegen Verenigd Koninkrijk, arrest van 27 mei 2008, nr. 26565/05, www.echr.coe.int/echr, JV 2008/266) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, tot schending van artikel 3 van het EVRM leiden. Uitzonderlijke omstandigheden doen zich volgens die jurisprudentie slechts voor, indien de vreemdeling aan een ziekte lijdt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

10.2. De door de vreemdelingen overgelegde stukken geven er geen blijk van dat zij lijden aan een ziekte die zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt. Gelet hierop en nu het aan de vreemdelingen is om aannemelijk te maken dat hun medische situatie zo ernstig is dat die tot toelating krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, noopte, bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de minister het BMA om advies dient te vragen.

Het betoog faalt.

11. De beroepen zijn ongegrond.

12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 20 mei 2011 in zaken nrs. 10/23445 en 10/23446.
- III. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt, en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

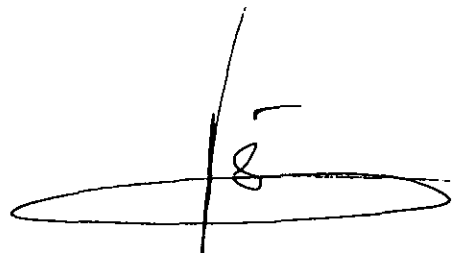
w.g. Beerse
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 oktober 2012

382-695.

Verzonden: 8 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser